

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 324.

Tolvte Session.

77de Møde.

Torsdagen den 10de Januar Kl. 4.

(Fortsat.)

Fsberning (fortsat): Der er et fransk Navn — jeg har ikke kunnet faae noget dansk Navn at vide derfor — for denne Art Contracter, det er contrat à forfait, Forholdet er saaledes indgaaet, at saalænge Fæstningen er tilstede, ere Eierne af Grundene under Betingelsen, saafremt Fæstningen kræver den opfyldt, men saasnart Fæstningen ophører at være, saa har Betingelsen ikke mere noget at betyde. Vi have havt mange Fæstningsanlæg under de samme Omstændigheder, og hvor Forholdet er blevet opløst paa en ganske simpel Maade. Naar man vil undersøge, hvorledes der er gaaet frem, hvor der er anlagt Skandse, saa vil man finde, deels at Jordsmøntet dertil er kjøbt og betalt, og naar Skandsen har hørt op at være Skandse, er det blevet folgt igjen, deels at Jordsmøntet har været leiet, og naar Skandsen har hørt op, er Leiemaalet ogsaa ophørt, og hvis det har været nødvendigt at give nogen Godtgjørelse for den Forandring, som Jordsmøntet er undergaaet, er den saa bleven givet. Men Jordsmøntet har været kjøbt for en ringere Sum end Jordens Værdi, under den Forudsætning, at det efter al Sandsynlighed nok vilde falde tilbage igjen til Eieren. Det har været Tilfældet med saadanne Skandse, der have været oplastede for Krigstid, som man ikke ansaae for at være af lang Varighed; naar Jorden er bleven forladt som Skandse, er

den atter tagen i Besiddelse af den Vedkommende, og han har beholdt de Penge, han havde faaet derfor. Med Hensyn til det af den ærede Minister opstillede Exempel siger jeg, at den Krigsbestyrelse, der kom til at gjøre en saadan Anskaffelse, et saadant Kjøb og „faa Dage“ derefter kom til en anden Bestemmelse, havde begaaet en stor Feil og maatte bøde derfor ved at miste sine Penge. Krigsbestyrelsen har aldrig kjøbt Grundene; man kan undersøge Sagen, som man vil, og man vil finde, at den ikke har kjøbt Andet af Grundene end en Forpligtelse for Eierne til kun at behygge disse Grunde under visse Indskrænkninger, saalænge Fæstningen var der, idet man da slet ikke tænkte paa Behyggelsen af disse Grunde, saaledes som nu, thi der var dengang Plads nok indenfor Voldene; man tænkte kun at bruge Grundene til Dyrkning. Man havde ved dette Kjøb ingen anden Tanke, end at saalænge Fæstningen var der, være Betingelserne med Hensyn til Grundene der ogsaa, og naar Fæstningen hørte op, hørte ogsaa Betingelserne op og Kjøbet rettede sig altsaa derefter. Naar en Mand kjøber sig en Eiendom under en ny Fæstning, er det med den Tanke, at der har man virkelig i sinde at have og beholde en Fæstning og saa har Servitutet stor Betydning; men naar han med sin Eiendom ligger udenfor en Fæstning, der er ifærd med at ophøre paa Servitutets Terrain, saa er der dog Intet naturligere, end at han siger til sig selv: Min Tid kommer ogsaa, da jeg vil faae min Eiendom fri for Servitut, og derved svinder Servitutets Betydning som Pengeværdi daglig ind. Der